

Arrest

nr. 296 853 van 10 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 SINT-JOOST-TEN-NODE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Sholana, Chaparhar, Nangarhar, Afghanistan en verbleef daar tot uw vertrek in 2016. U ging vier jaar naar school in de Sholani Ali Lesa, tot aan uw vertrek en u ging sinds uw kindertijd naar de madrassa.

Uw vader werkte oorspronkelijk voor de overheid in een bank in Kabul. Uw paternale oom, M.O., die Talibanlid was, bedreigde hem dertien of veertien jaar geleden, waarop uw vader zijn baan opgaf, een molen bouwde in Sholana en molenaar werd.

In 2016 bedreigde M. uw vader opnieuw, deze keer met het bevel dat u de Taliban moest vervoegen. Indien u dit niet deed, zouden zowel u als uw vader gedood worden. Drie dagen na deze bedreiging kwam M. met vier of vijf andere Talibs 's nachts langs bij u thuis om zijn eis te herhalen. U verstopte zich onder het bed en uw vader weigerde u mee te geven, waarop uw oom waarschuwde dat dit een laatste kans was. Uw maternale oom M. A. regelde vervolgens uw vlucht uit Afghanistan. Toen u in Turkije was, vernam u dat uw vader gedood werd door uw paternale oom na uw vertrek.

U vertrok minder dan vijf jaar geleden in de zomer (2016 nvdr). Uw maternale oom gaf u mee aan een smokkelaar, die u via Nimroz en Balochistan naar Iran bracht. Vervolgens ging u door Turkije, Griekenland en Bulgarije, waar u drie maanden werd opgesloten en uw vingerafdrukken werden genomen op 24 januari 2017. Vervolgens ging u door Servië en Hongarije naar Oostenrijk, waar u twee jaar bleef nadat u om internationale bescherming vroeg op 14 september 2017. Daarna kwam u naar België, waar u aankwam op 8 augustus 2019 en de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw vader betaalde uw uitgaven tot in Turkije, na zijn dood betaalde uw maternale oom.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u te vrezen gedwongen gerekruteerd te worden door uw paternale oom en de Taliban.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u in Oostenrijk uw taskara neer, waarvan het CGVS een kopie opvroeg en aankreeg.

Op 6 augustus 2021 betekende het CGVS u een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw advocaat vroeg een heropening aan op 19 augustus 2021, die op 24 augustus 2021 aanvaard werd door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit. Het CGVS stelt immer **ten eerste** vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 9 augustus 2019 16 jaar oud te zijn (geboren op 30 april 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 9 september 2019 een leeftijd werd toegekend van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Na confrontatie op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de machine stuk was, maar aan deze uitleg wordt geen geloofwaardigheid gehecht.*

Niet alleen gaf u in België een geboortedatum op die niet overeen komt met de uitgevoerde medische test, ook gaf u bij eerdere verzoeken in Bulgarije en Oostenrijk nog andere geboortedata op. In Bulgarije gaf u op 24 januari 2017 als geboortedatum 23 januari 2001 op, wat uw leeftijd op zestien jaar zou brengen. In Oostenrijk beweerde u op 14 september 2017 geboren te zijn op 1 maart 2002, waardoor u toen vijftien zou zijn geweest. Na confrontatie geeft u toe dat u de verkeerde leeftijd opgaf op aanraden van vrienden omdat u geloofde dat u anders onmiddellijk naar Afghanistan zou worden teruggestuurd (CGVS p. 6). Dat is echter allerm minst een verschoning. U geeft aan dat u uw leeftijd helemaal niet hebt opgegeven in Bulgarije, maar dat de tolk u simpelweg bekeek, waarna hij u een bepaalde leeftijd toekende (CGVS p. 6). Dit zou wel erg frappant zijn.

U blijkt dus gedurende uw reis door Europa uw geboortedatum steeds zo aangepast te hebben dat u als minderjarige deel kon nemen aan de procedures. De vaststelling dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties moedwillig te misleiden, tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aan.

De taskara die u neerlegde ter staving van uw relaas is niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kan doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

*Over uw scholingsgraad legde u **ten tweede** tegenstrijdige verklaringen af in Oostenrijk en in België. Zo verklaarde u in Oostenrijk zeven jaar naar school te zijn gegaan (BFA p. 7). In België geeft u echter aan slecht vier school te hebben gelopen (CGVS p. 11). U geeft aan dat u naar school ging in Afghanistan tot uw vertrek, wat u op uw veertiende situeert. (CGVS p. 11-12) De leeftijdstest gaf echter, zoals supra aangehaald, aan dat u drie jaar ouder bent dan wat u aangeeft en dat u dus tot uw zeventiende in Afghanistan verbleef. Samen met de tegenstrijdigheid met uw verklaringen in Oostenrijk ondermijnt dit de verklaringen over uw identiteit verder.*

*Ook uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk zijn **ten derde** niet aannemelijk. U verklaart zelf dat u de rest van Afghanistan niet kent en dat u uw hele leven in uw dorp verbleef (CGVS p. 28), maar u weet niet aannemelijk te maken dat u geen banden heeft in Kabul of Jalalabad. U zegt nochtans nooit Kabul of Jalalabad bezocht te hebben, en slechts de namen van deze steden te hebben gehoord. (CGVS p. 8) Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u ten eerste aan dat uw vader jaren geleden in een bank in Kabul werkte. (CGVS p. 15) U beweert weliswaar dat hij daar niemand kende (CGVS p. 22-23), maar dit valt te betwijfelen, onder meer omdat hij slechts eens in de week of twee weken naar huis kwam. (CGVS p. 15) In Oostenrijk gaf u zelfs aan dat uw vader Chef was bij de DBA-bank (BFA p. 11), waardoor het zeker ongeloofwaardig is dat hij niet over een netwerk in Kabul zou beschikken. U beweert bovendien dat uw vader stopte in Kabul door de bedreigingen van uw paternale oom, maar aangezien u zijn profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, is het ook niet aannemelijk dat uw vader omwille van deze reden is gestopt met werken. Voor zijn dood geldt hetzelfde argument.*

Ten tweede gaf u in Oostenrijk aan na de aanval op uw huis met uw familie naar uw maternale oom in Jalalabad te zijn gevlucht. (BFA p. 3) In België verzwijgt u echter het bestaan van kennissen of familie ergens anders in Afghanistan volledig, ook wanneer u hier expliciet naar gevraagd wordt (CGVS p. 11, 28). Bovendien kan u ook zeer gedetailleerd de weg naar Jalalabad uitleggen (CGVS p. 26). Bijgevolg weet u het niet aannemelijk te maken dat u nooit in Jalalabad was. Dit gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familiaal netwerk ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

*Waar het over de financiële situatie van uw familie gaat, weet u het **ten vierde** niet aannemelijk te maken dat uw familie niet erg welvarend was en slechts over twee kleine stukjes land beschikte, zoals u beweert (CGVS p. 13). Uw vader hield genoeg geld over aan zijn job om bij terugkeer in Sholana één van de twee molens van het dorp te bouwen (CGVS p. 22) en in Oostenrijk gaf u aan dat het uw familie financieel gezien goed ging (BFA p. 8). Bovendien gaf u in Oostenrijk ook aan dat uw vader Chef was bij de DBA-bank, en zoals supra aangetoond is het niet aannemelijk dat hij daar ooit stopte. Dit is een lucratieve positie, dus uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud lijken een onderschatting in te houden van de welvaart van uw familie.*

Ten gronde verklaart u dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door de Taliban omdat uw vader weigerde u te laten rekruteren. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

*U stoelt **ten eerste** uw vrees in hoofdzaak op het lidmaatschap van de Taliban van uw paternale oom, M.O., maar u bent er niet in geslaagd dit lidmaatschap aannemelijk te maken. U kan geen concrete informatie geven omtrent zijn activiteiten voor de Taliban. U omschrijft uw oom als “een gewone vechter” die tegen de overheid vecht. U kan niet zeggen waar hij dat deed of tegen welk deel van de overheid specifiek hij vocht.*

U zegt dat de overheid in haar geheel als ongelovig wordt beschouwd door de Taliban. (CGVS p. 20) Ook de beschrijving die u van uw oom geeft is zeer stereotiep: "Hij had lang haar en een lange baard, hij had een wapen, en een soort zakje met alle munitie, hij plaatste wapenonderdelen daarin". (CGVS p. 22) U zegt zelf dat uw oom zelden thuis was (CGVS p. 11) en dat u hem slechts eenmaal face to face zag. (CGVS p. 21-22) Hoewel dit een verschoning kan zijn voor uw gebrek aan kennis, is de informatie die u verschaft in zoverre stereotiep dat ze geen bewijs uitmaakt omtrent het lidmaatschap van uw oom, ondanks herhaaldelijke kansen om hier verder op in te gaan.

Ten tweede ondermijnt dit bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw vrees voor rekrutering door de Taliban. Uit informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. U kan bovendien niet specificeren wat die rekrutering zou inhouden, behalve dat u jihad zou moeten doen. U geeft aan geen speciale vaardigheden te bezitten en beweert dat de Taliban gewoon aan jonge jongens vraagt om jihad te doen. (CGVS p. 23-24) Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u behoort "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden". Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

Ten derde heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de incidenten die leidden tot uw vertrek. U verklaarde in Oostenrijk namelijk ten eerste dat u niets wist over de bedreigingen die uw oom aan uw vader uitte in verband met uw rekrutering terwijl u nog in Afghanistan was. (BFA p. 11) Tijdens uw persoonlijk onderhoud in België gaf u echter aan zelfs aanwezig te zijn geweest tijdens de laatste bedreiging door uw oom en geeft u hier zelfs een erg uitgebreid verslag van. Bovendien geeft u dit in België zelfs aan als belangrijkste reden voor uw vlucht. (CGVS p. 19) Het is bijgevolg erg ongeloofwaardig dat u dit in Oostenrijk niet vermeld zou hebben en zelfs zou ontkennen dat u iets wist over deze bedreigingen.

Ten tweede gaf u in Oostenrijk ook aan dat uw huis werd aangevallen met handgranaten (BFA p. 3). Dit zou gebeurd zijn omdat uw vader voor de DBA-bank werkte als "Chef". (BFA p. 11) Dat gaf u daar aan als de belangrijkste reden voor uw vertrek. Over dit incident spreekt u dan weer met geen woord tijdens uw Belgische procedure. Ook van dit incident is het niet geloofwaardig dat u het zou verzwijgen in België, nadat u het in Oostenrijk wel had beschreven.

Deze elementen samen doen besluiten dat u er niet in slaagt om aannemelijk te maken waarom u uit Afghanistan vertrok, waardoor ook uw voorgehouden vrees voor de Taliban die u daarop stoelt op losse schroeven komt te staan.

Ten slotte slaagt u er niet in uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken, ook al zou u het profiel van uw oom en uw rekrutering geloofwaardig maken, quod non. Zoals supra reeds aangehaald, zegt u zelf dat uw oom zelden thuis was (CGVS p. 11) en dat u hem slechts eenmaal face to face zag. U geeft zelf aan dat u en uw paternale oom elkaar niet zouden herkennen als jullie elkaar nu zouden tegenkomen. U geeft zelf ook aan nooit andere problemen te hebben gehad met de Taliban en dat er geen andere Talibanleden zijn die u zouden herkennen. (CGVS p. 21-22)

U beweert dat de Taliban u steeds zou kunnen vinden, maar wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaringen dat niemand binnen de Taliban u zou herkennen, herhaalt u deze bewering gewoon. (CGVS p. 25) Uw vrees voor vervolging bij terugkeer is dus niet aannemelijk.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/>*

[PLib/2021_09 EASO COI Report Afghanistan Security situation update.pdf](#), **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01 EASO COI Report Afghanistan Country focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban.

Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen

gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022 en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden.

Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt,

zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

*Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 10 juni 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat **uw individuele situatie** dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat **in uw geval** een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.*

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"Schending van artikel 3 EVRM;

Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 Vreemdelingenwet;

*Schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 (hierna: Kwalificatierichtlijn);
Schending van de artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen;
Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;
Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en manifeste appreciatiefout”.*

Voorafgaand verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 en betoogt hij dat verweerder geen rekening heeft gehouden met deze rechtspraak.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij niet werd gehoord over de impact van de machtsovername door de taliban op zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij betoogt als volgt:

“In een eerste beslissing van 6 augustus 2021 oordeelde het CGVS dat de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker inderdaad zeer problematisch was, maar dat verzoeker zich veilig zou kunnen hervestigen in Kaboel.

Nu het EUAA Guidance Note over Afghanistan duidelijk zegt dat interne vestigingsalternatieven voor Afghanistan niet mogelijk zijn?, had het CGVS verzoeker opnieuw moeten horen voor een nieuw onderzoek van zijn nood aan bescherming.

Toen de Commissaris-Generaal gehoord werd in het Parlement, werd hem deze specifieke vraag gesteld en antwoordde de heer Van den Bulck dat iedere asielzoeker in de regel gehoord moet worden over de gevolgen voor hem van de val van de regering.

In casu benadrukte het CGVS in de beslissing van 6 augustus 2021 dat de vader van verzoeker een belangrijke functie had voor een Afghaanse bank, en als dusdanig een belangrijke publieke functie heeft uitgeoefend. De beslissing stelde: [...]

Ter herinnering had verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud verklaard in Oostenrijk dat zijn vader ontslag had moeten nemen van zijn werk na bedreigingen door de Taliban (zie vrije vertaling van zijn verklaringen hieronder).

Maar als het CGVS effectief van mening was dat verzoekers vader een belangrijke functie had voor de centrale bank van Afghanistan, dan diende verzoeker gehoord te worden over de impact van de machtsovername gezien die uitgeoefende functie.

Daarnaast heeft verzoeker zijn land van herkomst verlaten in 2016, dus zes jaar geleden. Volgens de leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij was verzoeker 18 jaar op 27 augustus 2019 (zie interpretatie van de beslissing van de Dienst Voogdij door Uw Raad: RvV 232 244 van 5 februari 2020). Zelf verklaarde verzoeker dat hij 14 jaar oud was toen hij Afghanistan diende te verlaten. Hij was dus 14 of 15 jaar oud in 2016, toen hij Afghanistan verliet. Sinds zijn 14de of 15de verblijft verzoeker bijgevolg buiten Afghanistan. Hij woont nu al drie jaar in België en heeft het Belgische levensstijl overgenomen. Hij drinkt graag een pintje met vrienden, gaat graag uit, hij had vriendinnetjes.

Nu de Taliban weer aan de macht zijn in Afghanistan, loopt verzoeker een ernstig risico op vervolging of ernstige schade omwille van zijn verwesterd profiel. Hij heeft nooit als jong volwassene geleefd in de strenge Afghaanse samenleving en zou zich onmogelijk kunnen aanpassen om problemen te vermijden. Verzoeker moest minstens gehoord worden door het CGVS om dit aspect van zijn vrees te onderzoeken. De beoordeling door het CGVS van de nieuwe situatie in Afghanistan is overigens in strijd met de aanbevelingen van het UNHCR van februari 2022, waarin Staten worden opgeroepen om Afghaanse burgers nieuwe asielaanvragen te laten indienen op grond van de regimeovername van de Taliban: [...]
De bestreden beslissing is het tegendeel van wat de UNHCR van alle Staten die het Verdrag van Genève hebben ondertekend, verlangt.

De bestreden beslissing rept overigens met geen woord omtrent de concrete situatie van verzoeker ingeval van terugkeer, rekening houdend met de nieuwe situatie in Afghanistan.

In welke situatie zal verzoeker belanden, nadat hij Afghanistan al 6 jaar heeft verlaten, toen hij nog minderjarig was?

Zoals Uw Raad in bovenvermeld arrest dd.31.03.2022 heeft gesteld, dient verwerende partij uiterst zorgvuldig te werk te gaan ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context.

Verzoeker werd echter helemaal niet gehoord omtrent de gewijzigde situatie.

Verzoeker stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing artikel 48/6, §1 Vreemdelingenwet schendt, dat bepaalt dat verwerende partij tot taak heeft de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming (nl. de machtsovername door de taliban) in samenwerking met de verzoeker dient te beoordelen, evenals artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet, dat stelt: [...]

Uit dit verzoekschrift zal verder blijken dat verwerende partij allesbehalve op individuele, objectieve en onpartijdige wijze een beslissing heeft genomen, noch rekening heeft gehouden met alle relevante feiten

in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de beslissing werd genomen of met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Dit is overigens nog problematischer gezien bovenvermeld arrest van Uw Raad waarin verwerende partij er reeds op werd gewezen dat haar werkwijze een schending inhoudt van de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet."

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij stelt het volgende: *"Verzoeker geeft toe dat hij niet helemaal de waarheid verteld heeft op het CGVS. Hij heeft een aspect toegevoegd aan zijn relaas, met name dat hij thuis heeft moeten schuilen toen de Taliban hem kwam halen. Dit is inderdaad niet gebeurd. Hij had de volledige waarheid verteld in Oostenrijk, maar na zijn beslissing dacht hij dat hij iets moest toevoegen aan zijn relaas om kans te maken op een bescherming in België*

In Oostenrijk verklaarde verzoeker het volgende (vrije vertaling uit het Oostenrijks gehoorverslag dat zich in het administratief dossier van het CGVS bevindt): [...]

Er dient de nadruk gelegd te worden op de jonge leeftijd van verzoeker toen hij zijn land van herkomst verliet, op het feit dat hij nog minderjarig was bij zijn procedure in Oostenrijk (daar werd hij officieel erkend als minderjarige naar een leeftijdstest). Het is pas drie jaar later dat hij op het CGVS gehoord werd, en hij legde bijna exact dezelfde verklaringen af. Dit wijst op de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat zijn oom hem gedwongen wou rekruteren bij de Taliban. Na zijn vlucht uit Afghanistan om aan de gedwongen rekrutering te ontsnappen, werd zijn vader ook gedood door de Taliban omwille van zijn weigering om zijn zoon aan hen te leveren.

Het CGVS gelooft niet in het lidmaatschap bij de Taliban van de paternale oom van verzoeker omdat verzoekers verklaringen te stereotiep zouden zijn. Ter herinnering, was verzoeker 14 of 15 jaar toen hij zijn land van herkomst verlaten heeft. Verzoeker gaf ruim de informatie die verwacht kan worden van een persoon van zo'n jonge leeftijd.

Daarnaast vindt het CGVS ongeloofwaardig dat de Taliban zou overgaan tot gedwongen rekrutering.

Men leest nochtans in het EASO rapport over het onderwerp dat zich in het administratief dossier bevindt (p. 14 en volgende): [...]

Het rapport vermeldt daarnaast eveneens gevallen van gedwongen rekruteringen (bl. 22). En men leest verder: [...]

Het is dus meestal een beslissing van de familiehoofd en ook al zou men niet spreken van gedwongen rekrutering in het Afghaanse context, is de rekrutering niet daarom minder gedwongen.

Dat de "actor of recruitment" iemand bekend van de kinderen moet zijn klopt in het relaas van verzoeker gezien het om de oom gaat. Het feit dat het niet altijd gewelddadig zou gebeuren sluit geenszins uit dat er gevallen van geweld zijn.

In het geval van verzoeker is het hoog waarschijnlijk dat de oom zich als familiehoofd beschouwt en daarom zich het recht toe-eigent om de deelname van zijn neef te eisen.

Specifiek over Nangarhar leest men in het EASO rapport (p. 23): [...]

Het is dan ook mogelijk dat de oom van verzoeker, M.O., onder druk werd gezet door zijn mede Taliban collega's om zijn neef te overtuigen de Taliban te vervoegen, en dat hij daarom op die manier heeft gehandeld.

In casu worden verzoekers verklaringen dus niet tegengesproken door de informatie dat het CGVS gevoegd heeft aan het administratief dossier."

In een derde onderdeel houdt verzoeker een uitgebreid theoretische betoog aangaande het gebrek aan actuele informatie. Hij beroept zich dienaangaande op rapporten van onder meer UNHCR en de vzw Nansen en verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad. Verzoeker hekelt dat verweerder de huidige bestreden beslissing – evenals honderden anderen – heeft genomen, terwijl verweerder over geen enkele accurate, zekere informatie beschikt omtrent de toekomstige veiligheidssituatie ter plaatse. Verzoeker bekritiseert de rapporten van EUAA en de COI Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022.

In een vierde onderdeel bespreekt verzoeker zijn nood aan internationale bescherming naar aanleiding van de gewijzigde situatie. Verzoeker zet het volgende uiteen:

"1.1. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie:

De UNCHR zelf stelt voorlopig onvoldoende informatie te hebben. Ook Uw Raad gaf in bovenvermeld arrest aan dat één van de grootste problemen, de toegang tot accurate informatie is: [...]

Het EUAA rapport van april 2022 bevat enkel informatie over de veiligheidssituatie in de maanden september, oktober en soms november 2021. Gezien de volatiele situatie in Afghanistan is deze informatie duidelijk achterhaald.

De weinig beschikbare informatie omtrent Nangarhar is bovendien bijzonder verontrustend: [...]

Het is dan ook zorgwekkend dat het CGVS niet langer een specifiek onderzoek voert naar de nood aan subsidiaire bescherming per district of provincie, gezien de belangrijke onderlinge verschillen die blijken uit het COI Focus (bl. 19): [...]

Nangarhar, de provincie van herkomst van verzoeker, dus duidelijk en van ver de meest geraakte provincie.

Daarenboven stelt verzoeker vast dat hij niet werd gehoord omtrent de gewijzigde omstandigheden in zijn regio van herkomst.

[...]

1.2. Met betrekking tot zijn verblijf in Europa en de risico's ingeval van terugkeer omwille hiervan:

a) Ontbreken van enig onderzoek naar elementen die wijzen op 'verwestering' en naar de mogelijke risico's in dat verband

Verwerende partij wist bij het nemen van de bestreden beslissing dat verzoeker:

- sinds 2016 niet in Afghanistan is geweest;

- minderjarig was bij aankomst;

Al deze elementen worden aangegeven onder het punt "feiten" in de bestreden beslissing maar niet in het kader van een onderzoek ten gronde onder de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

Zoals hieronder uitgebreid zal worden aangetoond, kan er echter redelijkerwijs worden vastgesteld dat Afghanen die uit het Westen terugkeren, vandaag de dag het risico lopen op vervolging door bedreiging, foltering, afpersing, ontvoering of moord omwille van het feit dat ze als 'verwesterd' beschouwd worden (zie infra).

Desondanks, stelt verzoeker vast dat verwerende partij bij diens beoordeling hier op geen enkele wijze diepgaand en adequaat onderzoek naar heeft willen voeren.

[...]

Verzoeker benadrukt nogmaals dat ook UNHCR van mening is dat het omwille van het gebrek aan betrouwbare objectieve landeninformatie momenteel niet mogelijk is om met zekerheid vast te stellen dat Afghaanse asielzoekers geen nood hebben aan internationale bescherming, terwijl het daarentegen wel mogelijk is om wel een nood aan internationale bescherming vast te stellen op basis van het profiel van de verzoeker en de voorlopig beschikbare landeninformatie.

Gelet op het gebrek aan nauwkeurig onderzoek naar de risico's ingeval van terugkeer omwille van het langdurig verblijf van verzoeker in Iran en België, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

b) Verwesterd profiel

Vooreerst is het belangrijk het begrip 'verwestering', specifiek in de Afghaanse context, voldoende te duiden.

[...]

In het geval van verzoeker moet opgemerkt worden dat hij al meer dan 3 jaar zijn land van herkomst verlaten heeft.

Er kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België, op zeer ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl | en sociale voorschriften, / waardoor hij geen geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert gezien te worden als 'verwesterd', zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

c) Objectieve informatiebronnen over vervolging van verwesterde Afghanen door de Taliban:

[theoretische uiteenzetting aan de hand van landeninformatie afkomstig van onder andere UNHCR, Asyls, EASO en EUAA]

Uit de bij dit verzoekschrift gevoegde objectieve en betrouwbare landeninformatie blijkt duidelijk dat in Afghanistan een 'verwesterde' persoon een risicoprofiel is en als gevolg hiervan vervolging riskeert. Het maakt daarbij niet uit of die persoon daadwerkelijk 'verwesterd' is of dat dit hem louter wordt toegeschreven als gevolg van zijn verblijf in Europa.

Dit was reeds zo vóór de gehele machtsovername door de Taliban, zoals Uw Raad dit uitdrukkelijk erkend heeft in een eerder geciteerd arrest, met arrest nr. nr. 228 243 van 30 oktober 2019: [...]

d) Gegronde vrees voor vervolging:

Er bestaan in het geval van de vervolgingsvrees van verzoeker meerdere aanknopingspunten met de gronden van vervolging zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Zo kunnen teruggekeerde, 'verwesterde' Afghanen vervolgd worden zowel omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging of religie als omwille van het behoren tot een specifieke groep van verwesterde Afghanen.

[theoretisch betoog met verwijzing naar bepalingen uit de Kwalificatierichtlijn en landeninformatie]

De perceptie van 'verwesterd' te zijn heeft, zoals in deel 1 uiteengezet, betrekking op gemakkelijk herkenbare kenmerken die zodanig verbonden zijn aan de identiteit en het gedrag van verzoeker, als gevolg van zijn verblijf in Europa, dat zij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen zijn in geval van terugkeer.

Daarom is het, in het geval van verzoeker, op basis van de hierboven geciteerde informatie, eveneens uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk om te ontkomen aan de perceptie van 'verwesterd' te zijn. Hieruit volgt dat verzoeker voldoende aannemelijk maakt dat een van de vervolgingsgronden hem hoe dan ook zal worden toegedicht door de Taliban, die in casu de actor van vervolging is.

[...]

Zoals hierboven in detail uiteengezet, lopen gepercipieerd 'verwesterde' Afghanen, zoals van verzoeker kan aangenomen worden, in geval van terugkeer vooreerst het risico op vervolgingsdaden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast riskeren zij eveneens geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg.

Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet (als equivalent van artikel 3 EVRM) voldaan is.

Dit blijkt uit volgende vaststellingen die eveneens in de eerder geciteerde bronnen worden gedaan, zoals ten eerste het meest recente rapport van Friederike Stahlmann.

[...]

Ook EASO en OSAR merken op Afghanen die uit het Westen terugkeren, gestigmatiseerd worden en sociaal-maatschappelijk worden geïsoleerd: [...]

Hoewel verder en grondiger onderzoek zich opdringt om te weten in welke mate de discriminatie en stigmatisering die Afghanen die uit het Westen terugkeren onder het huidige Talibanbewind kan uitmonden in foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waardoor er sprake is van een regel risico op het lijden van ernstige schade, kan ook in dit opzicht louter op basis van de eerder beschikbare informatie vastgesteld worden dat verzoeker actueel niettemin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

Dit is overigens a fortiori het geval in hoofde van verzoeker gezien zijn individuele situatie: hij is als minderjarige alleen uit Afghanistan vertrokken en is nog jong. Verzoeker verblijft hier al 6 jaren en hij heeft zich aangepast aan de westerse waarden en normen.

f) Besluit

Gelet op deze elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.

1.3. Met betrekking tot de actuele situatie in Afghanistan: artikel 48/4 §2 punt b) Vreemdelingenwet: het verbod op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

a) Humanitaire crisis en hongersnood

[uiteenzetting op basis van algemene landeninformatie]

b) Verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis

[uiteenzetting op basis van algemene landeninformatie]

c) De humanitaire crisis in Afghanistan vormt een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM

[uiteenzetting op basis van rechtspraak van het EHRM]

In tegenstelling tot wat het CGVS beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het gevolg van het optreden van de actoren in de situatie.

Dit werd door Uw Raad ook onderstreept: [...]

Ondanks deze vaststelling van Uw Raad heeft het CGVS geen enkele aanvullende informatie aangebracht omtrent de socio-economische situatie in Afghanistan bij het hervatten van de negatieve beslissingen. Verzoeker kreeg daarenboven niet de kans om zich hierover uit te spreken. Verwerende partij kan dus onmogelijk weten in welke situatie verzoeker zal terechtkomen ingeval van terugkeer. Dit is echter de kernvraag van verzoekers verzoek.

Zoals reeds uiteengezet, heeft verzoeker Afghanistan meer dan 6 jaar geleden verlaten en kwam hij als minderjarige aan.

Er is dan ook sprake van risico's op een onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer gelet op de huidige precarie socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de individuele situatie van verzoeker."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"3. Kopie van de verblijfskaart van zijn broer in de VS".

2.3. Bij de aanvullende nota van 7 september 2023 verwijst verzoeker middels URL naar volgende landeninformatie:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023.

Daarnaast voegt verweerder bij de voormelde aanvullende nota van 7 september 2023 volgende landeninformatie:

- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022.

2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota volgende stukken neer:

"1. Foto van verzoeker en zijn goeie Belgische vriend

2. Foto's van verzoeker in een discotheek

3. Attest van Vista Verde

4. Attest van de psychiater van CAW".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in het artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hieraan geen afbreuk.

5. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat hij na de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021 en na een eerdere weigeringsbeslissing niet meer opnieuw werd gehoord, dient erop gewezen dat de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineens stortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift, in verzoekers aanvullende nota en in de aanvullende nota van verweerder.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal onderhavige beslissing inzake het voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een *de facto*-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 10 juni 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, werd na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Te dezen dient vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift weliswaar hekelt dat hij niet opnieuw werd gehoord na de machtsovername van de taliban, maar dat hij geen concrete elementen aanbrengt, noch aanduidt welke invloed deze machtsovername op zijn persoonlijke situatie heeft. Verzoeker heeft ruimschoots de mogelijkheid gehad om in het verzoekschrift (van 56 pagina's), bij aanvullende nota en ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker heeft van deze mogelijkheid *in casu* gebruik gemaakt, aangezien hij in het verzoekschrift (en de aanvullende nota) verwijst naar de functie van zijn vader en zijn "verwesterd" profiel.

Aldus heeft verzoeker ruimschoots de mogelijkheid gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Wat betreft verzoekers vader kan het volgende worden opgemerkt. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat zijn vader een belangrijke functie had bij de centrale bank van Afghanistan en meent dat hij diende gehoord te worden over de impact van de machtsovername gelet op deze functie. Uit nazicht van de

notities van het persoonlijk onderhoud van 10 juni 2021 blijkt dat verzoeker werd bevraagd over het werk van zijn vader (*"Lang geleden had mijn vader een job", "Als?", "In het verleden, heel lang geleden, werkte hij in een bank in Kabul, toen bedreigde een paternale oom hem en hij nam ontslag", "Wat deed hij bij de bank?", "Hij had daar een job", "Wat was de job?", "Geen idee, heel lang geleden, Ik weet dat ook niet, mijn moeder zei dat", "Hoe lang geleden was dat?", "Dertien of veertien jaar voor nu?"*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader gedood werd door zijn paternale oom (*"Vanuit Turkije sprak ik met mijn maternale oom, die zei dat toen ik in Iran kwam, mijn paternale oom kwam en mijn vader doodde omdat hij mij niet afgaf."*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Daargelaten dat verweerder blijkens de bestreden beslissing geen geloof hecht aan het ontslag en de dood van zijn vader, kan verzoeker niet enerzijds beweren dat zijn vader ontslag heeft genomen en zelfs overleden is, om anderzijds te stellen dat hij diende te worden gehoord over de impact van de machtsovername gelet op zijn vaders functie. Verzoeker schept geen helder beeld over zijn vaders situatie, niettemin hij hiertoe de kans had in het verzoekschrift en de aanvullende nota.

Wat betreft verzoekers betoog inzake zijn "verwesterd" profiel toont verzoeker niet aan dat hij omwille hiervan een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan (zie *infra* punt 11.).

Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt niet dat er *in casu* specifieke feitelijke en juridische omstandigheden voorhanden zijn waaruit blijkt dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien verzoeker opnieuw gehoord was geweest.

6. Vooreerst wordt opgemerkt dat de asielinstanties van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten mogen verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Samen met verweerder wordt vastgesteld dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn identiteit, leeftijd, scholingsgraad, familiaal netwerk, verblijfplaatsen en financiële achtergrond.

Inzake verzoekers leeftijd stelt de bestreden beslissing op basis van de elementen in het administratief dossier terecht het volgende:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit. Het CGVS stelt immer ten eerste vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 9 augustus 2019 16 jaar oud te zijn (geboren op 30 april 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 9 september 2019 een leeftijd werd toegekend van 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Na confrontatie op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat de machine stuk was, maar aan deze uitleg wordt geen geloofwaardigheid gehecht.

Niet alleen gaf u in België een geboortedatum op die niet overeen komt met de uitgevoerde medische test, ook gaf u bij eerdere verzoeken in Bulgarije en Oostenrijk nog andere geboortedata op.

In Bulgarije gaf u op 24 januari 2017 als geboortedatum 23 januari 2001 op, wat uw leeftijd op zestien jaar zou brengen. In Oostenrijk beweerde u op 14 september 2017 geboren te zijn op 1 maart 2002, waardoor u toen vijftien zou zijn geweest. Na confrontatie geeft u toe dat u de verkeerde leeftijd opgaf op aanraden van vrienden omdat u geloofde dat u anders onmiddellijk naar Afghanistan zou worden teruggestuurd (CGVS p. 6). Dat is echter allerm minst een verschoning. U geeft aan dat u uw leeftijd helemaal niet hebt opgegeven in Bulgarije, maar dat de tolk u simpelweg bekeek, waarna hij u een bepaalde leeftijd toekende (CGVS p. 6). Dit zou wel erg frappant zijn. U blijkt dus gedurende uw reis door Europa uw geboortedatum steeds zo aangepast te hebben dat u als minderjarige deel kon nemen aan de procedures. De vaststelling dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties moedwillig te misleiden, tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aan."

Verzoeker biedt geen dienstig verweer tegen voormelde motivering.

Verzoeker hekelt louter de medische onderzoeken ter vaststelling van zijn leeftijd in het verzoekschrift. Hij gaat er echter aan voorbij dat hij de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoeker biedt in het verzoekschrift voorts geen verweer tegen de vaststellingen van verweerder inzake zijn scholingsgraad, familiaal netwerk, verblijfplaatsen en financiële achtergrond. De Raad treedt verweerder bij waar deze op goede gronden stelt:

"Over uw scholingsgraad legde u ten tweede tegenstrijdige verklaringen af in Oostenrijk en in België. Zo verklaarde u in Oostenrijk zeven jaar naar school te zijn gegaan (BFA p. 7). In België geeft u echter aan slecht vier school te hebben gelopen (CGVS p. 11). U geeft aan dat u naar school ging in Afghanistan tot uw vertrek, wat u op uw veertiende situeert. (CGVS p. 11-12) De leeftijdstest gaf echter, zoals supra aangehaald, aan dat u drie jaar ouder bent dan wat u aangeeft en dat u dus tot uw zeventiende in Afghanistan verbleef. Samen met de tegenstrijdigheid met uw verklaringen in Oostenrijk ondermijnt dit de verklaringen over uw identiteit verder.

Ook uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk zijn ten derde niet aannemelijk. U verklaart zelf dat u de rest van Afghanistan niet kent en dat u uw hele leven in uw dorp verbleef (CGVS p. 28), maar u weet niet aannemelijk te maken dat u geen banden heeft in Kabul of Jalalabad. U zegt nochtans nooit Kabul of Jalalabad bezocht te hebben, en slechts de namen van deze steden te hebben gehoord. (CGVS p. 8) Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u ten eerste aan dat uw vader jaren geleden in een bank in Kabul werkte. (CGVS p. 15) U beweert weliswaar dat hij daar niemand kende (CGVS p. 22-23), maar dit valt te betwijfelen, onder meer omdat hij slechts eens in de week of twee weken naar huis kwam. (CGVS p. 15) In Oostenrijk gaf u zelfs aan dat uw vader Chef was bij de DBA-bank (BFA p. 11), waardoor het zeker ongeloofwaardig is dat hij niet over een netwerk in Kabul zou beschikken. U beweert bovendien dat uw vader stopte in Kabul door de bedreigingen van uw paternale oom, maar aangezien u zijn profiel niet aannemelijk heeft gemaakt, is het ook niet aannemelijk dat uw vader omwille van deze reden is gestopt met werken. Voor zijn dood geldt hetzelfde argument.

Ten tweede gaf u in Oostenrijk aan na de aanval op uw huis met uw familie naar uw maternale oom in Jalalabad te zijn gevlucht. (BFA p. 3) In België verzwijgt u echter het bestaan van kennissen of familie ergens anders in Afghanistan volledig, ook wanneer u hier expliciet naar gevraagd wordt (CGVS p. 11, 28). Bovendien kan u ook zeer gedetailleerd de weg naar Jalalabad uitleggen (CGVS p. 26). Bijgevolg weet u het niet aannemelijk te maken dat u nooit in Jalalabad was. Dit gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw familiaal netwerk ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder.

Waar het over de financiële situatie van uw familie gaat, weet u het ten vierde niet aannemelijk te maken dat uw familie niet erg welvarend was en slechts over twee kleine stukjes land beschikte, zoals u beweert (CGVS p. 13). Uw vader hield genoeg geld over aan zijn job om bij terugkeer in Sholana één van de twee molens van het dorp te bouwen (CGVS p. 22) en in Oostenrijk gaf u aan dat het uw familie financieel gezien goed ging (BFA p. 8). Bovendien gaf u in Oostenrijk ook aan dat uw vader Chef was bij de DBA-bank, en zoals supra aangetoond is het niet aannemelijk dat hij daar ooit stopte. Dit is een lucratieve positie, dus uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud lijken een onderschatting in te houden van de welvaart van uw familie."

Gelet op voormelde vaststellingen, die terecht en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker weigert om klaarheid te scheppen over zijn identiteit, profiel en (familiale) achtergrond.

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht. Verzoekers leugenachtige en gebrekkige verklaringen inzake zijn identiteit en levensloop betreffen een negatieve indicatie voor zijn algemene geloofwaardigheid.

7. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift in zijn asielrelaas, met name dat hij Afghanistan is ontvlucht omdat hij er wordt gezocht door de taliban nadat zijn vader weigerde hem te rekruteren.

Na kennisname van de elementen in het rechtsplegingsdossier stelt de Raad het volgende vast inzake verzoekers asielrelaas:

- verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn paternale oom, M.O., lid is van de taliban, aangezien hij geen concrete informatie kan geven omtrent zijn activiteiten voor de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20) en zich beperkt tot een zeer stereotiepe omschrijving van zijn oom (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22);
- uit de beschikbare informatie blijkt dat de door verzoeker beschreven individuele en gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt en dat het loutere feit een Afghaanse man te zijn niet voldoende is om te besluiten dat iemand behoort tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen om gerekruteerd te worden; verzoeker slaagt er niet in concreet aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de rekruteringswijze van de taliban, kan bovendien niet specificeren wat de rekrutering zou inhouden en geeft aan geen speciale vaardigheden te bezitten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23-24);
- verzoeker heeft voor de Oostenrijkse en Belgische asielinstanties tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de incidenten die leidden tot zijn vertrek, meer bepaald over de bedreigingen die verzoekers oom aan zijn vader uitte in verband met verzoekers rekrutering (BFA, p. 11; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19) en over de aanval op verzoekers huis met handgranaten (BFA, p. 3, p. 11);
- zelfs indien het profiel van verzoekers oom en de rekrutering wordt aangenomen, *quod non*, dan nog slaagt verzoeker er niet in zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken, aangezien verzoeker zelf aangaf dat hij zijn oom slechts eenmaal zag, dat hij en zijn paternale oom elkaar niet zouden herkennen, dat hij nooit andere problemen heeft gehad en dat er geen andere talibanleden zijn die verzoeker zouden herkennen (notities van het persoonlijk onderhoud, p.11, p. 21-22, p. 25).

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, gelet op wat volgt, in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het toegeven dat hij de waarheid niet helemaal heeft verteld bij het CGVS, het verwijzen naar zijn erg jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet en het verwijzen naar algemene informatie inzake rekrutering en benadrukken dat het mogelijk is dat zijn oom als familiehoofd hem probeerde te overtuigen om de taliban te vervoegen. Dit vormt, mede gelet op wat volgt, bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. Verzoeker geeft in het verzoekschrift toe dat hij niet helemaal de waarheid heeft verteld bij het CGVS. Hij legt uit dat hij een aspect had toegevoegd aan zijn relaas, met name dat hij thuis heeft moeten schuilen toen de taliban hem kwamen halen. Verzoeker stelt dat dit niet gebeurd is en dat zijn verklaringen zoals gedaan ten overstaan van de Oostenrijkse asielinstanties de waarheid zijn. Hij wijst er tevens op dat hij minderjarig was tijdens zijn procedure in Oostenrijk en dat hij drie jaar later bij het CGVS bijna exact dezelfde verklaringen aflegde.

Waar verzoeker stelt dat hij in Oostenrijk de waarheid heeft verteld, beperkt hij zich tot het louter bevestigen van één van de uiteenlopende versies van zijn verklaringen. Dit kan echter niet volstaan ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij de Belgische en Oostenrijkse asielinstanties.

Verzoekers jonge leeftijd ten tijde van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk kan de incoherenties tussen verzoekers verklaringen in België en Oostenrijk evenmin verschonen. Ook van een jong persoon is redelijk te verwachten dat hij waarachtige en eenduidige verklaringen kan afleggen over zijn eigen leven en de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat hij zijn land heeft verlaten. Bovendien was verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud op 10 juni 2021 – met inachtneming van de resultaten van het leeftijdsonderzoek – reeds meerderjarig, zodat des te meer kan worden verwacht dat verzoekers verklaringen bij de Belgische asielinstanties in overeenstemming zouden zijn met zijn verklaringen in Oostenrijk, *quod non*.

De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Oostenrijkse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale

bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

9. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij wijst op zijn jonge leeftijd ten tijde van het vertrek uit Afghanistan ter verschooning van zijn stereotiepe verklaringen over zijn oom. Zoals hierboven reeds aangestipt, was verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud reeds meerderjarig. Aangezien verzoeker verklaringen aflegde met het inzicht van een volwassene, kan wel degelijk een gedetailleerde en doorleefde beschrijving worden verwacht. De informatie die verzoeker over zijn oom verschaft is echter dermate oppervlakkig en stereotiep dat verzoeker hiermee niet kan aantonen dat zijn oom lid was bij de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-22).

10. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie met betrekking tot rekrutering door de taliban. Hij stelt dat zijn oom zich waarschijnlijk als familiehoofd beschouwt en daarom verzoekers deelname eist. Daarnaast haalt hij een passage aan waaruit blijkt dat de “actor of recruitment” een bekend persoon is en betoogt hij dat het dus mogelijk is dat zijn oom onder druk werd gezet door andere talibanleden om verzoeker te overtuigen de taliban te vervoegen.

Verzoeker kan echter niet volstaan met het verwijzen naar deze algemene informatie, die geen betrekking heeft op zijn persoon, om te stellen dat zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering op waargebeurde feiten berusten. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij heeft nagelaten zijn vrees voor vervolging ten aanzien van de taliban concreet aannemelijk te maken. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zijn oom daadwerkelijk lid was van de taliban en kan niet specificeren wat de voorgehouden rekrutering dan zou inhouden, behalve de algemene verklaring dat hij jihad zou moeten doen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23). Bovendien kan verzoeker niet aannemelijk toelichten waarom net hij, die niet over speciale vaardigheden beschikt, werd uitgekozen, te meer de taliban genoeg kandidaten hebben die hen vrijwillig willen vervoegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24).

11. Verzoeker stelt in het verzoekschrift Afghanistan in 2016 te hebben verlaten, verwijst naar zijn langdurig verblijf in België en betoogt onder verwijzing naar algemene landeninformatie omwille hiervan een vrees voor vervolging te koesteren bij terugkeer naar Afghanistan.

11.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, door beide partijen aangebracht, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden.

Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook

onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"* januari 2023, p. 21 en 72-79).

11.2. *In casu* blijkt dat verzoeker Afghanistan omstreeks 2016 heeft verlaten (verklaring DVZ, vraag 37). Verzoeker reisde via Iran, Turkije en Griekenland naar Bulgarije, waar hij drie maanden werd opgesloten en zijn vingerafdrukken werden genomen op 24 januari 2017. Vervolgens ging verzoeker door Servië en Hongarije naar Oostenrijk, waar hij twee jaar verbleef nadat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 september 2017. Verzoeker verbleef ongeveer 2 jaar in Oostenrijk, waar hij vertrok na een negatieve beslissing (verklaring DVZ, vraag 37). Verzoeker reisde via Duitsland naar België en diende op 9 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Te dezen dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aangaande verzoekers verblijf in Europa en het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan omwille van dit verblijf. Deze motivering luidt als volgt:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.."

De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd.

Hierbij dient opgemerkt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op zeventienjarige leeftijd (met een standaarddeviatie van twee jaar; zie leeftijdsonderzoek) reeds (grotendeels) gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij geboren is in het dorp Sholana, in het district Chaparhar, in de provincie Nangarhar, dat hij daar zijn hele leven heeft gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij er 7, dan wel 4 jaar naar school is gegaan (verklaring DVZ, vragen 4, 10, 11; BFA, p. 7; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11-12).

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Met de verwijzing in het verzoekschrift en de aanvullende nota naar het feit dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in Europa is aangekomen en naar zijn langdurig verblijf in Europa maakt verzoeker zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Waar verzoeker ter terechtzitting stavingstukken inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België bijbrengt (stukken 1-3, ter terechtzitting), kan hieruit niet blijken dat verzoekers gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering, dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker 27 dagen werkzaam is geweest op de Belgische arbeidsmarkt, dat hij bevriend is met een Belg en dat hij in een discotheek is geweest. Deze stukken tonen bijgevolg geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in België hem dermate zou hebben veranderd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker verklaart dat zijn moeder en maternale oom nog steeds in Sholana zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij op heden louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer

naar Afghanistan, een vrees voor vervolging dient te koesteren, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Op basis van de voorgaande vaststellingen dient andermaal benadrukt dat de verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift niet kan aantonen dat verzoeker in geval van terugkeer een risico loopt om vervolgd te worden. Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, maar blijft hier, gelet op wat voorafgaat, in gebreke. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou geviséerd worden omwille van zijn verblijf in België.

12. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (taskara) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

13. De kopie van de verblijfskaart van verzoekers broer, neergelegd bij het verzoekschrift, kan geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling inzake verzoekers ongelooftwaardig asielrelaas.

14. Het door verzoeker ter terechtzitting bijgebracht psychiatrisch attest stelt summier dat verzoeker lijdt aan depressieve klachten en verder vooral een verlies- en rouwprobleem heeft.

Hoewel het attest het bestaan van bepaalde psychische klachten kunnen aantonen, vormt dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden die aan de oorzaak van de psychische klachten liggen. De arts doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen. Deze kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

Uit lezing van het verslag blijkt daarenboven dat dit is gebaseerd op verzoekers verklaringen (zie "context").

In het licht van het gehele dossier kan het psychiatrisch attest de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen, noch het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk maken.

15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

16. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

17. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG (heden de Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in

beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, *sub* b van de Richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*” - vrije vertaling: “*Ernstige schade moet de vorm aannemen van een gedraging van een actor (artikel 6 QD). Algemeen slechte sociaal-economische omstandigheden worden op zich niet beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, (b), QD, tenzij er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor.*”).

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting

van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker verwijst naar zijn kwetsbaar profiel en het psychiatrisch attest en stelt hij dat hij bij terugkeer niet zal geholpen worden en in Afghanistan onmogelijk een menswaardig leven zal kunnen leiden. Uit het (summier) attest blijkt dat verzoeker depressieve klachten en rouwproblemen heeft. Hij toont hiermee echter niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan, mede gelet op zijn familiaal en sociaal netwerk in Sholana, zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

18. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en Islamic State Khorasan Province (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit and run-aanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van Improvised Explosive Devices (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven.

In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021

in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de "*Country Guidance Afghanistan*" van januari 2023.

Verzoeker bekritiseert in het verzoekschrift de beoordeling van de veiligheidssituatie door verweerder, maar brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de analyse van de veiligheidssituatie is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Er wordt herhaald dat uit de beschikbare informatie, in het bijzonder van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

19. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS